

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

rumor in Stadio percrebuit, venisse comitē ad euertendam urbem: illum esse, qui captos nuper ciues gratis relaxauerit, plurimum ex eo sperari posse fauorem, ex Leone nullam defensionē: cur calamitati nuper in acie caesorum plurimam expectent exaggerari cladem? Comiti deliberant permittere oppidum: Id cum rescisset Conradus de Rothe, equos sterni iubet, dissimulans consilium: & specie aliena prætensa, commendat ciuibz urbem, irrediturus abiens. Comes ciuium voluntate oppidum ingreditur, nec distulere arcis custodes, quin & ipsi pacti incolumitatem & muliebrem supellectilem, arcem tradiderunt. Permisit autem comes uxorem Conradi praefecti, cum omni supellectili abire securam: pro lorice virorum, efferentem cumulos thesaurorum. Qui verò Luneburgi erant in praesidio, excursionibus crebris favigabant comitatū Stadensem iam comiti parentem.

CAPVT V.

INtereā ciues Lubicenses obsidione continuata laborantes inedia, cum audirent prosperari Stadio comitem, animis angebantur, incerti quid facerent. Alij Danorum regi permittendam urbem putauerunt, quod regnis carere non possent, & eius protectione securi viderentur: Alijs contraria mens erat, arbitrantibus, si hoc facerent, Imperiali banno supponendos, nūquam egredi posse pro mercaturis. Quocirca Ottoni marchioni tanquā Imperij vicario, se submittebat putabant. Adolphus ubi hanc fluctuationem animorū accepit, magis vrgebat obsessos, perpulitq; vt sibi de derent ciuitatem, pacti, vt liberi abirent, qui ducis nomine inessent. Recepta vrbe, ad Imperatorem Henricum Adolphus contendit: qui Imperiali decreto omnes ab vrbe prouentus illi confirmavit. Bernhardus autem dux cum videret

ret prosperè agere comitem amicum, fortiter & ipse agere constituit, vt arcem à se fundatam Louenborg recuperaret: & vèrè primo eduxit exercitū, obsidens arcem, & vehementer oppugnans: sed cū expugnare facile non posset, fame constituit affligere continuata circumsessione. Iam fame laborabant, & expectabat securior dux deditiōem, & per incuriā passus est delabi ab exercitu quoscunque volentes, cum paucis remanens ad obsidionem. Interea Henricus Leo immisit clām expeditos milites per Albim sub manu Helmodi de Zwerino, & Bernhardi de Dölpe comitum: vt aut escas importarent obsessis, aut collata manu soluerent obsidionē: Transierant primo diluculo fluiuium, & securitas ducis fecit, vt non aduerterentur, donè multiplicati, vim intulerūt obsidentibus: nec potuit par esse imparatus paratis ad pugnam, fugatusq; est dux Bernhardus, & soluta est obsidio. Sed res comitis Adolphi vsque in hanc diem prosperas labefactauit fauor quem impendisse videbatur Dvaldemaro Slesuicensi episcopo, rebellionem molienti regi Kanuto pro corona Daniae, ad quā se tam natum esse contendit episcopus, quā ipsum Kanutum: qui cū esset Dvaldemari nouissimè regnantis filius, ipse Dvaldemarus episcopus patrem habuit Kanutum aequè regem, qui cum Zwenone in conuiuio cecidit: quod in Dania nostra diximus. Faciebat animos episcopo ad rebellionem moliendam amicorum de Norwagiā promptus animus: Itaq; & Adolphus illi inhaesit, placens perinde Imperatori, qui regi Daniae iam malè volebat, pro inuasa nupèr Dandalia, & recusata Imperio subiectione. Igitur Ottonem marchionem comes traxit in communionem belli: qui veniēs cum expeditis in Holsatiam copys, regem demorabatur, vt sperabat, egressurum:

Hh

& cū

Et cum ille diu expectatus non veniret, copias ille suas, fastidio & sumptibus victus, reduxit. Adolphus autem ut se ostentaret & Waldemaro episcopo, cum quātis potuit viribus Eidoram transgressus, populatur ea quae regis sunt, quae fuit illi rerum suarum omnium vera subuersio: nam dum ille hostilia exercet in regem, Waldemarus episcopus, cui ille seruiebat, circumuenitur ab his, qui illi recte consulere putabantur: ponitque rebellionem, nihil admonito comite: & se in gratiam confert regis, obliuisci bellum socium. Trahitur perinde episcopus in carcerem, & compedibus & manicis ferreis vincitur: hac fretus in Adolphum indignatione rex, simul ut Henrico Leoni socero suo ferret suppetias, mouit in Holsatiam: Sed comes longē imparem se regi sentiens, cum amici & auxiliares abessent, submissis oratoribus, regem placare constituit: & conuenit tum, ut comes ad compensanda quae irrogauit damna, mille quadringentas denariorum marchas regi persolueret. Itaque placatus rex reduxit exercitum.

CAPVT VI.

Henricus autem Leo, cum ad recuperationē pristini honoris frustra niteretur, sciens non nisi Imperatoris manu tantum vulnus, quod Casareus gladius fecit, posse mederi, filium equiuocum Henricū iterum submisit, qui curiam sequeretur Imperatoris: & obseruato tempore, iram leniens, obsequijs gratiam patri recuperaret. Sed dum diu frustra laborasset, intento Imperatore ad varias regni perturbationes, alia via conatur se propius insinuare Casari: Nam comitis Palatini, qui patruus erat Imperatoris, filiam promexuit idem Henricus iunior coniugem, quod esset procero corpore, magna formae dignitate, cui mores & stemma nobilitatis responderent. Imperator has nuptias non multū probauit.